

ת"פ 26991/02/15 - מדינת ישראל נגד פאדי שראונה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26991-02-15 מדינת ישראל נ' שראונה
בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון

בעניין: מדינת ישראל
על-ידי יחידת תביעות ירושלים - עו"ד ר' ישי
ועו"ד א' חלבי

המאשימה

נגד

פאדי שראונה על-ידי עו"ד מ' חאג'י-יחיא
מטעם הסנגוריה הציבורית

הנאשם

הכרעת דין

האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם שתי עבירות של פגיעה כשהעברין מזוין, האחת לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין") והשניה לפי אותו סעיף בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין (היינו ניסיון פגיעה). עוד מיוחסת לנאשם עבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

2. כפי הנטען, העבירות בוצעו במתחם בעיר העתיקה בירושלים, בו מתגוררים הנאשם ומר ג'מאל כבאג'ה (להלן "המתלונן") בדירות נפרדות. ביום 22.9.14 בשעה 17:50 לערך נכנס הנאשם לביתו של המתלונן יחד עם אדם בשם אחמד כבאג'ה, ושניהם שוחחו עם אשת המתלונן גב' סמיה כבאג'ה בעוד שהמתלונן נח במיטתו בחדרו. בהמשך קם המתלונן וביקש מהנאשם ללכת לביתו. בתגובה, שבר הנאשם כוס זכוכית ובאמצעות שבר הזכוכית חתך את המתלונן באוזנו השמאלית.

לאחר מכן נכנס הנאשם לביתו, נטל סכין, עלה לגג הבית וזרק את הסכין על אשת המתלונן אך הסכין לא פגעה בה. הנאשם זרק גם אבנים ורעפים ארצה. בהמשך, כשהמתלונן פסע ברחוב סמוך בדרכו לקבל טיפול רפואי, הוא פגש את הנאשם שהחזיק קרש אליו הוצמדו שני ברזלים ובחגורתו הוטמנה סכין. הנאשם היכה את המתלונן באמצעות הקרש, פגע בידו של המתלונן והקרש נשבר מן המכה. הנאשם הוסיף ונטל את אחד מחלקי הקרש והיכה באמצעותו את המתלונן באזור החזה.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלונן החבלות הבאות: מן התקיפה בשבר הזכוכית נגרם חתך בבסיס הקונכה באוזן שמאל, אשר הצריך תפירה תחת הרדמה מקומית. בנוסף, מן המכות באמצעות הקרש נגרמו נפיחות ביד שמאל וחבלות באזור החזה וכתף שמאל.

עמוד 1

לשם הנוחות, יכוננו עדי התביעה המעורבים באירוע בשמותיהם הפרטיים.

גדר המחלוקת ותמצית ההכרעה

3. הנאשם מכחיש כי תקף את המתלונן ג'מאל. לדבריו הותקף בסכין בידי ג'מאל לאחר שזה שמע אותו משוחח עם רעייתו סמיה, ובהמשך נמלט מפני מספר בני משפחה ומקרובים של משפחת המתלונן שביקשו לכלות את זעמם ובו ובבני משפחתו. את הקרש הנזכר בכתב האישום מצא, לטענתו, בעודו בדרכו לקבל טיפול רפואי, ולא היכה באמצעותו את ג'מאל אלא הוכה שוב בידי האחרון.

4. שמעתי את עדי התביעה ואת הנאשם. בחינת עדויותיהם, בצירוף חומר הראיות שהוצג, אינה מותירה מקום לספק בדבר אשמתו של הנאשם. למול חוסר היכולת לקבל את גרסתו הציגה התביעה עדויות מהימנות של מספר עדים לאירוע, המצביעים על הנאשם בתור התוקף ושדבריהם נתמכים בראיות חיצוניות. בנוגע לרכיב אחד, הנוגע להחזקת סכין בידי הנאשם בעת שתקף את ג'מאל באמצעות הקרש, מצאתי כי קיים ספק בהוכחתו.

ראיות התביעה

5. אלה כוללות, ראשית, את עדותו של המתלונן ג'מאל. זה סיפר כי הורי הנאשם שכרו ממשפחתו דירה במתחם הנדון. ביום האירוע ישן בדירתו, ואז שמע שהנאשם "מלכלך על אשתי...במילים לא טובות". בהמשך הבהיר ששמע קללות (פ/18 ש' 12). ג'מאל יצא מהבית אל רחבה אשר מקשרת בין הדירות במתחם, וראה את הנאשם וכן את אחמד שישב על מדרגות ועישן. ג'מאל דרש מהנאשם לעזוב את המקום, והחל להסתובב כדי לשוב לביתו. אז חש מכה בצד השמאלי של פניו, באזור האוזן "שמתי יד ואני רואה זכוכית ודם". ג'מאל תיאר כי הרגיש "כמו פיצוץ בראש" ומיהר לקבל טיפול רפואי. בדרכו למרפאה חש לפתע מכה חזקה מאחור, כמו במקל או בקרש "הסתכלתי מאחורה ואני רואה אותו פוגע בי". הא הבהיר כי לא ראה את הנאשם בזמן המכה אלא מיד לאחריה, והוסיף כי באותו עיתוי ראה את הנאשם מכניס לחגורתו סכין מתקפלת אותה כינה "מוס" (לעניין זה ראו גם הודעתו נ/1, עמ' 2 ש' 14). הוא המשיך למרפאה, ממנה הופנה לבית החולים (פ/14-15). ג'מאל הכחיש כי תקף את הנאשם בצורה כלשהי, לרבות באמצעות סכין (פ/16 ש' 11) והוסיף כי בעקבות האירוע נדרש להמשך טיפול לאורך תקופה, ועד היום הוא סובל מסחרחורות ופגיעה בשמיעה ומקבל טיפול רפואי (פ/15, פ/19).

6. עדותו של ג'מאל הותירה רושם אמין. המדובר באדם מבוגר, שהעיד בצורה שקטה ועניינית, כשהוא מתאר את העובדות בפירוט. ניכר כי נמנע מלהפריז בתיאוריו וכך, למשל, סיפר כמתואר לעיל כי לא ראה את הנאשם מטיח בו את הכוס שכן הדבר התרחש בזמן שג'מאל החל להסתובב "אני לא עם הפנים אליו אלא עם צד הגוף אליו" (פ/14 ש' 19, ושוב בפ/17 ש' 32). עוד ציין כי הנאשם לא הכה אותו עם הכוס אלא הטיחה בראשו ממרחק מסוים (פ/16 ש' 12), אלמנט שגם הוא מבהיר את הימנעותו של עד זה מהפרזה. עם זאת יודגש כי ג'מאל הבהיר שהנאשם הוא שתקף אותו באמצעות הכוס, שכן במקום לא היה אף אחד אחר למעט אחמד שישב על המדרגות מצדו הימני של ג'מאל כאשר הפגיעה הייתה בצדו השמאלי (פ/16-17).

בדומה, תיאר ג'מאל כי בהמשך לא ראה את הנאשם מכה בו בפועל באמצעות הקרש שכן המכה הונחתה מאחור "אני לא יודע מה קורה מאחוריי. אחרי שהסתובבתי ראיתי אותו" (פ/14 ש' 32).

נתונים אלה ממחישים כי דברי ג'מאל הם שיקוף של זיכרון אמת מן האירוע ולא ניסיון לטפול אשם על הנאשם על לא עוול בכפו. אחרת, יכול היה ג'מאל לטעון שראה את הנאשם מכה אותו בשני המקרים ולהעצים את תיאור התקיפה. בדומה, כשנשאל כמה פעמים הוכה באמצעות הקרש השיב כי פעם או פעמיים וכי הרגיש מכה מאחור (פ/15 ש' 6). בהקשר זה אציין כי תמונות פציעותיו של ג'מאל שתיסקרנה בהמשך מציגות חבלות משמעותיות שסביר כי נגרמו באמצעות יותר ממכה אחת עם הקרש, דבר הממחיש כי בנטייתו של ג'מאל שלא להפריז הוא אף המעיט לעיתים בתיאור עצמת התקיפה כלפיו. בהקשר זה אפנה גם להודעתו נ/1 שנגבתה בסמוך לאירוע בה טען כי הנאשם הכה בו עם הקרש מספר פעמים, תחילה באמה השמאלית שאז נשבר הקרש, ובהמשך באמצעות שבר הקרש הכה שוב לכיוון חזהו של ג'מאל.

דוגמא נוספת היא הימנעותו מלטעון כי הנאשם אחז בסכין המתקפלת או עשה בה שימוש, תוך שהבהיר כי אינו יודע היכן הייתה הסכין לפני שראה את הנאשם מכניס אותה לחגורת מכנסיו (שם, ש' 14), וכי הנאשם לא הרים אותה לעברו של ג'מאל ולא פגע בג'מאל באמצעותה (פ/19 ש' 14-19). דוגמא אחרונה היא הימנעותו של ג'מאל מלטעון כי באירוע ראה האם הנאשם החזיק כוס עם תה (פ/19 ש' 32), וזאת הגם שבדיעבד וכפי שיומחש בהמשך הכרעת הדין, הסתברה סוגיה זו כחשובה להתאמה שבין התקיפה ובין תוצאותיה.

7. לצד סממני האמת בעדות עצמה, נתמכים דבריו של ג'מאל בראיות חיצוניות. ג'מאל זיהה את תמונת הקרש השבור לשניים (שהוגשה בהמשך כת/6), כקרש בו אחז הנאשם "זה נשבר אחרי שהוא נתן לי מכות". בחומר גם תמונות המתעדות את פציעותיו של ג'מאל (ת/1א שצילמה המשטרה ות/2 שהציג ג'מאל). הפגיעות הנראות בתמונות הולמות את תיאוריו של ג'מאל: תחילה נראה פצע מדמם ותפור באזנו השמאלית, בהתאמה למיקום לו טען של המכה באמצעות הכוס. לעניין זה אוסיף שג'מאל סיפר כי בזמן המכה חש גם "שריפה" וראה שבגדו נירטב הגם שלא ידע ממה, וכי בהמשך אובחנו כוויות "כנראה ממשהו חם" (פ/14 ש' 23, פ/15 ש' 22, פ/19 ש' 30) - דבר אשר הולם את עדות הנאשם עצמו ואת דברי עדי התביעה שיידונו בהמשך, לפיהם הנאשם אחז בידו כוס ובה תה חם. עוד נראות בתמונות חבורות ניכרות על גבו של ג'מאל, חבלות לרבות חתכים באזור כתפו השמאלית, וחבורה רחבה באמת ידו השמאלית, בהתאמה לתיאורי התקיפה באמצעות הקרש שהוצגו לעיל. הוגש גם תיעוד רפואי של הטיפול בג'מאל לאחר האירוע (ת/3), וזאת ללא הסתייגות. התיעוד מציג רישום של רופא מן המרפאה האוסטרית בשער שכם שהפנה את ג'מאל למיון, ואת מסמכי בית החולים ובהם אזכור של חבלות חזה, בטן, אמת יד שמאל, פציעות ורגישות בצדו השמאלי של גופו לרבות צדה השמאלי של הלסת וכן חתך באוזן שמאל ו"מתלה עורי...מעל טרגוס שמאל" שהצריכו תפירה.

8. עדותו של ג'מאל נתמכת גם בעדויותיהם של עדים לאירוע, אשר תיסקרנה כעת. אתחיל בעדויות הנוגעות להתרחשות במתחם המגורים:

9. סמיה כבאג'ה, רעייתו של ג'מאל, סיפרה כי היא מכירה את הנאשם לאורך זמן שכן הוא מתגורר בשכונת לה, וכי קיימת גם קרבה משפחתית ביניהם ("הוא אחיו של בעלה של בתי" - פ/21 ש' 11). עוד הוסיפה שהמתחם הנדון שייך למשפחתה, המשכירה חלקים ממנו. ביום האירוע שוחחה עם הנאשם בפתח ביתה.

הנאשם שתה תה בכוס גדולה. הם שוחחו על חדר במתחם, אותו סמיה מתכוונת לשפץ. הנאשם "התחיל להגיד זה לא שלכם אין לכם מה לעשות עם זה שלי... הוא התחיל לדבר דברים לא טובים". ג'מאל, בעלה של סמיה, אשר ישן במיטתו שמע את דבריו "הלא טובים" של הנאשם, יצא, ונזף בנאשם על כי הוא מדבר עם סמיה. סמיה ביקשה מג'מאל, שלבש מכנסיים קצרים, להחליף למכנסיים הולמים יותר ו"איך שבעלי הסתובב לצאת לבית כדי להחליף את הבגדים ראיתי את פאדי זורק את כוס התה שהיה על האוזן של הבעל שלי" (פ/21 ש' 22). סמיה הדגימה באולם הטחה של הכוס בצד שמאל של הפנים, הוסיפה כי בנותיה איה ונעימה ראו את ההתרחשות מהחלון וסיפרה שהיא ובנותיה החלו לצעוק וכי בתה דרשה להביא את בנה, שהיה בביתו של הנאשם בטיפול רעיוני. אז הנאשם "חזר לביתו הביא סכין מהבית שלו עלה לגג של הבית" והתחיל ליידות אבנים ואת הסכין לכיוון סמיה ונעימה שעמדו בחצר וכן לקללן. לאחר שסמיה זזה הצידה, הסכין פגעה בכניסה לביתה (פ/22). בחקירתה הנגדית הבהירה סמיה שכאשר שוחחה עם הנאשם עמד הוא בפתח ביתה והיא עמדה בתוך הבית, בכניסה (פ/23 ש' 4). עוד הבהירה שהנאשם הטיח את הכוס בבעלה ממרחק, כי בעלה ג'מאל לא ראה את הנאשם בזמן ההטחה, והבהירה כי הנאשם לא שבר את הכוס טרם ההטחה ולא השתמש בשבריה לפגוע בג'מאל אלא הטיח כוס שלמה באזנו של ג'מאל (פ/23 ש' 14-20).

10. כל אלה לא רק תואמים את דברי ג'מאל, אלא מציגים העדר של הפרזה בדבריה של סמיה. סמיה אף ציינה כי משפחתה לא חפצה בהגשת תלונה נגד הנאשם "רצינו לפתור את זה בינינו בלי משטרה" אך הנאשם הוא שפנה למשטרה (פ/24 ש' 2). היא אישרה כי הסכין שזרק הנאשם מן הגג לא פגעה בה (פ/24 ש' 19), וכי לא ראתה את הנאשם עולה לגג משום שנכנסה לדירתה לסייע לג'מאל אך ראתה את הנאשם בהמשך על הגג וקודם לכן שמעה אותו אומר לרעייתו "תני לי סכין" (פ/24 ש' 26-30). עדותה של סמיה אופיינית, אפוא, בפירוט וכנות, ואני מוצא לקבל את דבריה.

11. עד שלישי הוא אחמד כבאג'ה. להבדיל מקודמיו, ניכר היה כי לא שש להעיד בבית המשפט, אחמד ענה בצורה מצומצמת וקצרה, ועם זאת דובר בדברים ישירים וברורים. אחמד סיפר בתחילת עדותו כי ביום האירוע שהה ברחבה כשהוא ישוב על המדרגות ושוחח עם הנאשם, וכי היה "ויכוח" בין משפחתו של אחמד לבין הנאשם. ג'מאל יצא מהבית משום ש"שמע איזה שהיא מילה שדיברנו", התחיל לדבר עם הנאשם והנאשם "זרק לו את כוס התה על הפנים" (ובהמשך: "בא פאדי מאחור ותקע את הכוס לדוד שלי" - ש' 29). בהמשך עדותו הבהיר אחמד כי ה"ויכוח" היה בין סמיה שהייתה בתוך ביתה לבין הנאשם שעמד קרוב לדלת הבית שהייתה פתוחה (פ/26 ש' 25-30), וכי במסגרת זו אמר הנאשם דברים "לא בסדר" בשלם יצא ג'מאל לעברו (פ/27 ש' 1). ג'מאל לא התווכח עם הנאשם אלא רק "אמר לו למה אתה מדבר שטויות לך תיכנס אז הוא זרק את הכוס על הדוד שלי" (פ/27 ש' 6). בדומה לסמיה, סיפר גם אחמד שהכוס אותה הטיח הנאשם בג'מאל היתה כוס גדולה ובה תה (פ/26 ש' 1-4), תיאר והדגים כיצד הנאשם הטיח את הכוס בראשו של ג'מאל, הבהיר כי חזה במהלך זה במו עיניו ושלל כי הנאשם שבר את הכוס טרם התקיפה (פ/27 ש' 9-11). הוא סיפר כי בהמשך התפתחה מהומה כאשר הנאשם נכנס לביתו וזרק אבנים ממיקום שאחמד לא ראה שכן נכנס לבית דודו ג'מאל לסייע לו. אחמד הכחיש את טענת הנאשם כי הוא ודודו ג'מאל תקפו את הנאשם (פ/26 ש' 14).

התרשמתי כי הדברים שמסר אחמד היו דברי אמת. האופן המצומצם בו הוצגו נבע להתרשמותי מחוסר רצון של אחמד להזיק לנאשם. הדברים הולמים את מכלול הראיות ויש לקבלם.

12. כדרך של עדויות, קיימים פערים עובדתיים מסוימים בין דברי עדי התביעה שנסקרו לעיל, ולעיתים אף בדבריהם שלהם. בחינתם של פערים אלה מעלה כי אין מדובר בסוגיות הנוגעות ב"גרעין הקשה" של העובדות מושא האישום, אלא בהבדלים שטבעי כי יתגלו כאשר מדובר במספר אנשים המתארים את אותו אירוע מנקודות מבט שונות, ואשר מעידים בבית המשפט בחלוף זמן. כך, למשל, הפער בין דברי סמיה לפיהם אחמד לא היה במקום בזמן שבעלה הותקף אלא רק יצא במהלך האירוע, בעוד שאחמד, הנאשם וג'מאל טענו אחרת (סמיה פ/23 ש' 6). יוזכר שסמיה ניצבה בפתח הבית, בחלקו הפנימי, כך שאפשר שלא ראתה את אחמד שישב על המדרגות בחוץ. בנוסף, בחקירתה הנגדית הוצג לסמיה גם כי באחת מחקירות המשטרה נרשם מפיה שהנאשם שבר את כוס הזכוכית טרם תקיפת בעלה, והיא הכחישה והסבירה שככל הנראה חוקר המשטרה לא הבינה, וכי בהודעה נוספת מסרה את הדברים שמסרה בבית המשפט. גם כאן אין המדובר בפער מהותי. אשר לג'מאל, בהודעתו נ/1 ש' 8 נרשם כי טען שראה את הנאשם משליך לעברו "בקבוק או כוס זכוכית" ואז הרגיש את המכה. בבית המשפט הכחיש ג'מאל שכך מסר, הבהיר שלא ראה את הנאשם בזמן ההטחה ולכן גם לא ידע אם מדובר בבקבוק או בכוס, ומסר שהחוקר שאלו רק מה השליכו לעברו ולא האם ראה זאת (פ/17). דברים אלה נתמכים בציטטות מהודעתו בהן הבהיר שאינו יודע באמצעות מה תקף אותו הנאשם (נ/1 עמ' 2 ש' 27). התרשמתי כי מדובר בהסבר כן. מדובר אפוא בנושאים שבשוליים, שאין בהם לגרוע ממהימנות העדים.

13. בנוסף, בסיכומיה הצביעה ההגנה על היותם של ג'מאל, סמיה ואחמד בני אותה משפחה וטענה כי אין לכן לקבל את עדותם, כי ג'מאל פעל משום שחשב שהנאשם פגע בכבוד רעייתו, וכי סמיה שיקרה כדי לגונן על עצמה משום שהאירוע החל "באשמתה". כפי שהסברתי לעיל, קיימות אינדיקציות מספר למהימנות דבריהם של עדים אלה, הנתמכים גם בראיות חיצוניות. מנגד, אין כל ראיה לבסס את הנטען בידי ההגנה. לכן, אני דוחה טענה זו.

אעבור לראיות נוספות התומכות בעמדת התביעה:

14. הודעתה של נעימה שראונה הוגשה בהסכמה (ת/4). נעימה תיארה כי בזמן שהתכוננה לחתונה שמעה את הנאשם צועק על אמה ורב עמה בכניסה לביתם. נעימה טענה כי הנאשם אחז בכוס, שברה על הקיר ונתן מכה לראשו של אביה ורץ להתחבא. אביה הלך למרפאה והנאשם עלה לגג והחל לזרוק אבנים לעברה ולעבר אחותה שפגעו בנעימה, ברגליים ובידה השמאלית. בזמן זה גם היה מצויד בסכין אותו נטל מביתו (ש' 73).

דבריה של נעימה הולמים בעיקרם את גרסאות יתר עדי התביעה, ותומכים בהן. עם זאת אני בוחר ליחס להם משקל מדוד בלבד בנוגע לסוגיית התקיפה באמצעות הכוס. זאת בשל סתירה בשאלה האם נעימה הייתה עדה לתקיפה זו. אמנם, לאורך רוב הודעתה השיבה בחיוב לשאלה זו (למשל בתחילת הודעתה טענה "כולנו עמדנו שם" - ש' 27), אך בהמשך סיפרה כי אביה, לאחר שקיבל את המכה, נכנס לביתו ו"ברגע שראינו את הדם אנחנו יצאנו החוצה" (ש' 61). הדבר עשוי להסביר גם מדוע טענה בניגוד ליתר העדים (למעט הודעתה הראשונה של סמיה אליה התייחסתי לעיל), שהנאשם שבר את הכוס לפני שתקף את ג'מאל (ש' 57). דומה כי נעימה נחשפה רק לחלק מהאירוע ולא לתקיפה בכוס עצמה, ובמגבלה זו - בדגש על דבריה בנוגע להתנהלות של הנאשם על הגג אותם אני מקבל - יש בדבריה לתמוך במכלול הראיות.

15. גם הודעותיה של איהה כבאג'ה הוגשו בהסכמה (ת/5א, ת/5ב). זו טענה כי שהתה בשירותים ושמעה את הנאשם צועק. כשיצאה ראתה את אביה ג'מאל יוצא מחדר השינה שלו. בדומה לאחותה נעימה, גם איהה תיארה את העימות בין ג'מאל לבין הנאשם וכי הנאשם שבר את כוס הזכוכית וחתך באמצעותה את אזנו של ג'מאל בעוד זה הסתובב להיכנס הביתה. עוד בדומה לאחותה, גם איהה הציגה תשובות שונות כאשר מחד טענה שראתה את המתרחש ואף ציירה את המקום וסימנה עצמה כעומדת ברחבה (נספח לת/5א), ומאידך סיפרה כי נשארה בבית (ת/5א ש' 39). על ההתרשמות מעדותה ניתן ללמוד גם מהערת החוקר, שבעיצומה של הודעתה מצא להזהירה לבל תמסור עדות שקר (שם, ש' 62). בנתונים אלה, היות שלא התרשמתי בעצמי מן העדה ובשל הזהירות הנדרשת בהליך פלילי, מצאתי שלא לייחס משקל להודעותיה.

16. מכאן לראיות הנוגעות להתרחשות המאוחרת, של תקיפת המתלונן ג'מאל בדרכו למרפאה:

17. בהודעתו נ/1 ציין ג'מאל כי עוברי אורח ובעלי חנויות ראו את המתרחש, ומסר את שמו של השאם עדמא. השאם אותר והעיד בבית המשפט. הוא מסר כי הוא מכיר את ג'מאל ואת הנאשם שהם שכניו. ביום האירוע עמד באזור בו מצויה מרפאה וראה את ג'מאל רץ בעליה לכיוון המרפאה כשידו על אזנו, אזנו מדממת ודם ניגר ממנה אל כתפו. מאחוריו ראה את הנאשם, שרדף אחרי ג'מאל כשקרב בידו, צעק וקילל את ג'מאל. ג'מאל לא אמר אף מילה לנאשם. בהמשך, לאחר שהתגודדו סביב ג'מאל והנאשם מספר אנשים ובהם השאם, אשר דרשו מהנאשם לעזוב את המקום, הוא עשה כן (פ/37-38).

השאם הוא אדם מבוגר, שהעיד בצורה ישירה וכנה. לא הוצג כל מניע שיהיה לו לטפול אשם בכזב על הנאשם, והוא אף אינו משתייך למשפחתו של ג'מאל (וזאת בהקשר לטיעונה של ההגנה שנדון לעיל אודות הקרבה המשפחתית בין העדים). איני רואה סיבה שלא להיסמך על דבריו.

כחריג לכך, יש לציין את התייחסותו של השאם לתקיפתו של ג'מאל בידי הנאשם עם הקרש. גרסתו לעניין זה הייתה מורכבת. בחקירתו הראשית מסר כי "ראיתי את פאדי מרחוק כאילו שהוא נתן לו מכה עם הקרש שלו" (פ/37 ש' 22). בהמשך נשאל אם ראה את המכה עצמה, והשיב בשלילה (פ/38 ש' 4). בחקירתו הנגדית נשאל שוב האם הבחין ברגע בו נתן הנאשם מכה לג'מאל עם הקרש, והשיב "לא ראיתי" (שם, ש' 18). עוד נשאל האם חזה בשניים כל העת באופן רצוף, והשיב בחיוב אך הוסיף "אבל רק בשדה ראה שהם עלו את העליה ראיתי אותו. יש סיבוב וקשה לראות" (שם, ש' 22). כשהוקראו לו דברי ג'מאל לפיהם הוכה בידי הנאשם באמצעות הקרש השיב כי "אני לא ראיתי בזמן שהוא נתן לו את המכה, אבל הוא הלך מאחוריו בדיוק..." (פ/39 ש' 9). למרות תשובה זו, לפיה העד אינו שולל כי ג'מאל הוכה, וכאשר נשאל האם הוא יכול לשלול זאת, השיב בחיוב "כי אני לא ראיתי אותו בזמן שהוא מכה אותו" אך בהמשך חזר וציין "...אך קיבל את המכה אני לא יודע כי פאדי הלך מאחורי ולא ראיתי את המכה עצמה" (שם, ש' 15), וכן הוסיף "...זה היה רחוק ממני קצת..." (פ/40 ש' 15).

השאם לא ראה אפוא את הנאשם מכה את ג'מאל. ועם זאת, בדבריו אין לשלול שכך היה. הוא ציין שצפה בשניים ממרחק-מה, כשהם עולים בעליה ובדרך ישנו סיבוב בו כדבריו "קשה לראות". את אמירותיו לפיהן הוא שולל שג'מאל הוכה מפני שלא ראה זאת בעצמו איני יכול, אפוא, לקבל. התרשמתי מצפיה בעדותו באולם הייתה של הבנה שגויה של השאם, לפיה אם לא ראה בעצמו את התקיפה הוא אינו יכול לאשר שהתרחשה ועל כן ומכאן שהוא שולל אותה. בחינה של כלל תשובותיו מעלה, כאמור, כי הוא אינו יכול לשלול את עצם התקיפה

אלא אך כי ראה בעצמו את הנאשם מנחית את המכה. כאמור לעיל, קיימות ראיות לפיהן הנאשם הכה את ג'מאל באמצעות הקרש, המתחזקות נוכח עדותו של השאם אודות המרדף של הנאשם אחרי ג'מאל המדמם והנמלט, עם הקרש בידו וכשהוא צועק ומקלל.

18. בהסכמה הוגש גם ת/6, תצלום של הקרש בו אחז הנאשם, ועליו כיתוב "זו הקרש שהעד עדאמה הישאם מצביע עליה" (כך במקור - א.ג.). הקרש נראה כשהוא שבור לחצאים, באופן אשר מתיישב עם תיאורי ג'מאל לשבירת הקרש באמצעות מכה חזקה (על גופו), ומתיישב פחות עם טענת הנאשם בעדותו שתיסקר בהמשך, כי מצא את הקרש (שלם) בדרכו למרפאה ועת שפגש בג'מאל זרק את הקרש וברח.

פרשת ההגנה

19. זו התמצתה בעדות הנאשם. עדותו לא הייתה משכנעת. הנאשם העיד בצורה בלתי אחידה, תוך שהוא מציג גרסה לא סבירה ורוויית סתירות שבמהות. כשהוצגו בפניו שאלות שהציפו את הקשיים בגרסתו ניסה להתחמק בתשובות שלא ממין העניין, ולא אחת נדרש השואל לחזור על דבריו עד שקיבל תשובה. הצפייה במעמד זה הותירה רושם של חוסר כנות מצדו של העד.

20. הנאשם פתח את עדותו בטענה לפיה ביום האירוע שוחח עם סמיה שעמדה בתוך ביתה. השיחה, לדבריו, הייתה ברוח טובה "דיברנו בצחוק" (פ/41 ש' 14). בשלב זה ג'מאל, לטענת הנאשם, גער בסמיה כי היא מדברת עם הנאשם, יצא אל הנאשם כשסכין כחולה בידו "ואמר לי לקחת את הדברים שלי אני ואמא שלי ואצא מכאן". הנאשם, מתוך כבוד לג'מאל, ציית והחל לצעוד לדירתו. אז, לדבריו, הותקף בסכין מאחור בידי ג'מאל "וראיתי שכל היד שלי דם" (שם, ש' 29). בשלב זה נכנס לדירתו וסגר את הדלת משום ש"באו אנשים והרביצו לי". הנאשם צעק לרעייתו שתביא סכין הגם שלא התכוון לכך, וזאת כדי שהאנשים יפחדו להיכנס לדירתו, וניצל זאת כדי לצאת החוצה ולרוץ לגג. שם פגש את נעימה, בתו של ג'מאל ורעייתו של אחי הנאשם, שניסתה להרביץ לנאשם עם מקל של מגב אך הנאשם "הרתיע" אותה. משם הלך הנאשם לדירתם של שכנים "הם אמרו לי מה קרה, אמרתי להם שאני רוצה להתקשר למשטרה, הראיתי להם את הדקירה של הסכין ביד שלי ושאני רוצה להזמין משטרה. אנשים עמדו בדלת של השכנים ורצו להיכנס אלי, הם פחדו מהשכנים אז הם לא נכנסו...". הנאשם התקשר למשטרה והלך לקבל טיפול בידו. בדרכו, כך לטענתו, מצא קרש והחליט לקחת אותו עמו כדי לעשות ממנו שולחן כתיבה לבתו. לפתע פגש בג'מאל שהחל לתקוף את הנאשם. הנאשם זרק את הקרש וברח לכיוון הנגדי, התקשר לאמו ופנה לתחנת המשטרה (פ/42-43).

21. גרסה זו בעייתית על פניה. יש בה תיאור של מתקפה ברוטאלית כלפי הנאשם ללא סיבה הנראית לעין, מצדו של ג'מאל, בני משפחתו ואחרים רבים שביקשו לעשות שמות בנאשם. ג'מאל לא רק בחר, לפיה, לדקור את הנאשם אלא עשה זאת מאחור, לאחר שהנאשם נענה לדרישתו ועוזב את המקום בו שוחח עם סמיה. בגרסה זו יש גם מפגש נוסף ומפתיע עם ג'מאל שתוקף את הנאשם, שוב ללא סיבה, והחלטה תמוהה על פניה של הנאשם ליטול עמו קרש כדי לעשות ממנו שולחן וזאת דווקא כשהוא שותת דם ובדרכו לטיפול רפואי לאחר שנדקר. הגרסה לוקה, אפוא, בהגיגה הפנימי. בנוסף, היא רוויה בפגמים, אותם התקשה להסביר הנאשם באופן שהמחיש את הכזב שבדבריו. אמחיש זאת להלן בדוגמאות:

22. הנאשם טען כי שיחתו עם סמיה שהחלה את האירוע הייתה ברוח טובה וכללה צחוקים (ראו לעיל וכן פ/44

ש' 28) וכן כי הוא מכיר אותה זמן רב ושוחח עמה בעבר (שם, ש' 20). אלא, שאז התקשה להסביר מדוע למשמע אותה שיחה יצא לקראתו ג'מאל כשסכין בידו, ובהמשך תקף אותו כטענתו באמצעות הסכין. במקביל, טען הנאשם כי השיחה עם סמיה הייתה ויכוח על חדר במתחם "היא רצתה לקחת את החדר הזה בלי לשאול אף אחד. אמרתי לה, כל עוד אני חי ולא מת, אני במקום אבא שלי ואף אחד לא יכול לקחת ממני כלום" (שם, ש' 22). טענה אחרונה זו סותרת את התיאור הקודם, של שיחה ידידותית. בהמשך נדרש הנאשם שוב להסביר מדוע ידקור אותו ג'מאל למשמע השיחה, והעלה הסבר אחר: כי הוא מסוכסך עם משפחתו של ג'מאל משום שמכר ביזמתו חלק מהמתחם. לאחר שאלה נוספת חשף כי מדובר בסכסוך ישן "מלפני הרבה שנים", דבר המותר על כנה את התהייה מדוע יתקוף אותו ג'מאל לפתע.

23. הנאשם הצביע בחלק מעדותו על אחמד, כאדם היחיד שהיה בחלקו הראשון של האירוע בו כטענתו תקף אותו ג'מאל, ותוך שהוא מרמז כי עדותו של אחמד הכרחית לחשיפת האמת ותסייע בידו "אחמד כבג'ה היחיד שהיה באירוע וראה את הכל. כל מי שהעיד פה לא ראה" (פ/44 ש' 28). בחקירתו הנגדית אף נשאל האם אחמד הוא העד שברצונו להעיד לתמיכה בגרסתו, והשיב בחיוב (פ/50 ש' 14). אלא שאחמד, כמפורט לעיל, כבר העיד בפרשת התביעה והצביע על הנאשם כמי שתקף את ג'מאל. כשבא-כוחו של הנאשם הזכיר לו זאת בעיצומה של עדותו (פ/50 ש' 17), הפך הנאשם עורו וטען שאחמד שיקר בעדותו (שם).

24. התייחסותו של הנאשם לכוס התה באמצעותה, לפי עדי התביעה, תקף את ג'מאל, אופיינה בהיסוס ניכר. הוא אישר שכאשר שוחח עם סמיה החזיק בכוס מזכוכית ובה תה (פ/45 ש' 21-19). עם זאת הכחיש שזרק על ג'מאל את הכוס. כשנשאל מה קרה לכוס בהמשך ההתרחשות, ניסה במהלך מספר תשובות להתחמק ממענה ענייני, וניכר היה כי הוא מנסה "לקנות זמן" כדי לחשוב מה להשיב. לבסוף מסר שהכוס נשברה על הרצפה כאשר נדקר (פ/48-49).

25. גם תיאורי הנאשם לגבי המשך ההתרחשות לקו בחסר. בעוד שטען כי במקום האירוע היו "עשרה אנשים" שתקפוהו ואף ניסו להיכנס לדירתו כדי לפגוע בילדיו, וש אחד מהם - אחמד - אף שבר את הגג (פ/42 ש' 20-21), והדגיש כי פעל מתוך חרדה לשלומם של ילדיו (פ/46 ש' 13), הנאשם התקשה להסביר מדוע בחר לצאת מדירתו ובה רעייתו וילדיו הקטנים, להותירם לבדם ולעזוב את המקום לאחר שהתקשר למשטרה. זאת, במקום להישאר במקום ולגונן על משפחתו (פ/42, 46). בצר לו טען כי סמך על המשטרה "שתעשה מה שצריך" (פ/46 ש' 23), הסבר שאינו משכנע.

26. בדומה, התקשה הנאשם להסביר מדוע, לו ביקש להתקשר למשטרה על מנת שזו תגונן עליו ועל בני משפחתו, בחר לעשות כן בדרך של יציאה מדירתו הנעולה (לדבריו - פ/46 ש' 17) לעבר תוקפיו הממתינים בחוץ, תוך סיכון עצמי וסיכון בני המשפחה, ולטלפן מבית השכנים. זאת, במקום לטלפן מדירתו - ובהקשר זה יצוין שהנאשם מסר כי היה ברשותו טלפון נייד. ההסבר אותו הציג לקושיה זו אינו משכנע: הוא טען כי הטלפון היה בכיסו וכי אחז בדלת כדי שהפורעים לא יפתחוהו, ולכן לא יכול היה להוציא את הטלפון מהכיס כדי להתקשר למשטרה (פ/52). לעניין זה יש להזכיר, שקודם לכן טען הנאשם כי עם כניסתו לדירתו נעל את הדלת.

27. גם הדברים שמסר הנאשם לגבי השכנים מביתם טלפן למשטרה לא היו אחידים. תחילה טען כמובא לעיל שהשכנים היו בבית, כי הראה להם את פציעותיו וביקש מהם לטלפן. בהמשך סתר עצמו וטען שרק רעייתו

של השכן הייתה בבית (פ/46 ש' 28). אז התעורר קושי נוסף: לשאלות התובע נאלץ הנאשם לאשר כי בחברה בה הוא חי אין זה מקובל שגבר ייכנס לביתו של אחר וישוחח עם רעייתו כשהבעל לא נמצא. כשנשאל מדוע אפוא הרשה לעצמו להיכנס לבית השכן ולשוחח עם רעייתו השיב כי הוא מכיר את השכן שנים רבות ושניהם מאותו כפר (פ/47 ש' 29).

באותו הקשר טען הנאשם כי אנשים ממשפחתו של ג'מאל דלקו אחריו לבית השכנים וביקשו להכותו, וכי הדלת הייתה פתוחה אך הם נמנעו מלהיכנס אחריו משום שחששו מבעלי הבית (לעיל וכן פ/46 ש' 5-4). אלא, שאז התקשה להסביר מדוע חששו להיכנס, בפרט היות שרק רעיית השכן הייתה בבית. בתגובה הציג הסבר בעייתי נוסף, לפיו לו נכנסו הייתה משפחת השכן דורשת מהם לשלם כסף משום שנכנסו לבית ללא רשות. לתהייה המתבקשת, כיצד הוא-עצמו היה חופשי להיכנס לאותו בית ללא תשלום (ויוזכר שגם ג'מאל ובני משפחתו, בדומה לנאשם, מתגוררים בשכנות לאותו שכן), חזר והשיב כי זה משום שהנאשם והשכן מאותו כפר "הם צריכים לשלם. אני לא משלם" (פ/48).

28. כדוגמא אחרונה להפרזה בדברי הנאשם אציג טענה נוספת שלו, לפיה כשעזב את המתחם בדרכו למרפאה "המשפחה שלו והשכנים רדפו אחריו" (פ/43 ש' 9). בהמשך סתר עצמו כאשר הכחיש כי בדרכו למרפאה פגש במישהו חוץ מג'מאל, וכאשר טען שבמהלך מנוסתו מפני ג'מאל רדף אחריו ילד אחד, שאינו ממשפחתו של ג'מאל (פ/50 ש' 11).

29. לבסוף אציין כי קיימים פערים של ממש גם בין גרסתו של הנאשם בבית המשפט לבין הדברים שמסר בחקירת המשטרה. בעוד שבבית המשפט הכחיש כל פגיעה מצדו בג'מאל וטען שהלה התקיפו מאחור, הרי שבחקירה, בעימות עם אחמד וג'מאל, כשנשאל כיצד ג'מאל נפצע השיב הנאשם כי דחף את ג'מאל מתוך הגנה עצמית וייתכן שאז ג'מאל נפל ונפצע (ת/7 ש' 25-27. ראו גם ת/13 ש' 20). בנוסף, בעוד שבבית המשפט טען שאחמד רק צפה בעימות בינו לבין ג'מאל וכי הנאשם הותקף בידי האחרון בלבד, בהודעתו ת/9 הציג תרחיש של התנפלות עליו מצד בני משפחת כבאג'ה. הנאשם טען ש"אחמד קפץ עלי מהמדרגות" לפני שג'מאל תקפו בסכין והוסיף שסמיה, נעימה ואיהה דחפו אותו לקרקע "והתחילו לדרוך עלי" וסמיה אף הכתה אותו בראש עם אלה מעץ (ת/9 ש' 5-7). בהמשך הוסיף שכל בני המשפחה תקפו אותו בבעיטות ודריכות (ש' 98). עוד בחקירה טען כי אחמד השליך לעברו אבנים מהגג, טענה עליה לא חזר בעדותו (שם, ש' 11 וש' 63), וכי בדרכו למרפאה ג'מאל תקף אותו כשהוא אוחז ב"מדף" (שם, ש' 13). המדובר אפוא בגרסה שונה בתכלית מזו שהציג בעדותו. יצוין כי בהמשך אותה הודעה שינה הנאשם מטעמו וטען שמצא את המדף בדרכו, וכשהתבקש להסביר מדוע נטל אותו עמו כשהוא פצוע ומדמם השיב באופן לא משכנע "זה היה בדרך" (ש' 113).

כל אלה לא מאפשרים לקבל את דברי הנאשם.

30. אדון בסוגיות נוספות הנוגעות לפרשת ההגנה:

ראשית, בתמונות ת/12 שצולמו בתחנת המשטרה נראה חתך על ידו השמאלית של הנאשם. הדבר עשוי להתיישב עם גרסתו לפיה בעת שפנה לשוב לביתו הותקף בסכין מאחור בידי ג'מאל. אלא, שעדויות עדי התביעה, אותן מצאתי מהימנות, שוללות טענה זו של הנאשם. לכך יש להוסיף כי הראיות הקיימות אינן תומכות בטענת הנאשם: לפי תיאוריו לא דובר בפגיעה שולית אלא בדקירה בזרועו שאותותיה ניכרו ובלשונו "כל היד שלי

דם" (פ/41). לו אירעה בעיתוי לו טען, ניתן היה לצפות כי העדים יבחינו בה. אלא, שהעדים שהתייחסו לנושא זה: אחמד (בעימות עם הנאשם ת/7, ש' 41), והשאם (פ/38 ש' 30) שללו כי ראו סימני חבלה על הנאשם. יוזכר כי השאם הוא עד נייטרלי ואמין, אשר ראה את הנאשם במהלך ההתרחשות הסמוכה למרפאה ואף היה בין האנשים שהתקהלו סביבו וסביב ג'מאל ודרשו ממנו לעזוב את המקום, כך שניתן היה לצפות שיבחין כי זרועו של הנאשם מכוסה בדם לו כך היה. העובדה שעדי התביעה ובראשם הישאם לא ראו פציעה מעין זו אומרת דרשני, ומחלישה את האפשרות כי החתך נגרם טרם ההתרחשות הסמוכה למרפאה. בנסיבות אלה ונוכח האינדיקציות הרבות שפורטו לעיל ואשר תומכות בתזת התביעה ושוללות את דברי הנאשם, איני סבור כי קיום החתך יוצר ספק באשמתו של הנאשם או מבסס את גרסתו.

31. שנית, הוגשו תמונות של נזק בביתו של הנאשם (ת/11 וחלק מת/12). הנאשם טען בחקירתו כי בני משפחת המתלן גרמו לנזק זה "הם תקפו אותנו בבית". אלא, שמיד לאחר מכן סייג עצמו, ציין כי לא ראה את המעשים משום שנמלט מהמקום קודם לכן וכי הוא משער שכך היה (ת/9 ש' 129-127). גם בעדותו לא טען שראה מי מבני משפחתו של ג'מאל גורם לנזק, ולא הביא ראיה בנושא. בנסיבות אלה, אין בתמונות האמורות לסייע להגנה.

32. שלישית, אפשר כי תתעורר התהייה מדוע יחליט הנאשם לתקוף לפתע את ג'מאל באמצעות הכוס. לצד העובדות שהוכחו, ואשר מתארות דרישה של ג'מאל מהנאשם לעזוב את המקום וזאת לאחר שניהל ויכוח סוער לרבות קללות עם סמיה, אוסיף את התרשמותי מהתנהלות הנאשם.

בהליך זה קוימו ישיבות מספר, בנוסף לשתי הישיבות בהן הובאו ראיות הצדדים. הנאשם התנהל לא אחת באולם בית המשפט בצורה אימפולסיבית בולטת. לא אחת "קפץ" ממקום מושבו וקטע את מהלך הדיון ואת דבריו של עורך דין או עד בהתפרצויות קולניות, שחלקן תועד בפרוטוקול (עדות ג'מאל פ/16 ש' 3, עדות סמיה פ/21 ש' 25, מהלך הדיון פ/21 ש' 6-1, פ/29 ש' 11). בעדותו קטע לפרקים את דברי עורך הדין השואל, ולא אחת נדרש לעצור את שטף דיבורו ולבקשו לענות לעניין. ניכר היה כי מדובר במי שממהר להגיב באמוציה, ומתקשה לרסן את עצמו. הדבר מתיישב עם טענות עדי התביעה לפיהן, על רקע הוויכוח הקולני עם סמיה ולנוכח דרישתו של ג'מאל ממנו לעזוב את המקום, הגיב הנאשם בדרך של הטחת כוס התה בפניו של ג'מאל והמשיך וניסה לפגוע בו בדרכו למרפאה.

33. רביעית, לחובתו של הנאשם נזקפת הימנעותו מהבאת עדים: בעדותו ובהודעותיו, כמפורט לעיל, טען לאירוע נרחב ואלים בו ניסו רבים לתקפו. לדבריו רעייתו נכחה בדירה בזמן שבני משפחת המתלון ניסו לעשות בו שפטים. עוד טען ששכנים אחרים במתחם לקחו חלק באירוע (פ/51 ש' 1), והוסיף ואזכר את השכנים מביתם התקשר למשטרה, בין אם את שניהם או את רעיית השכן בלבד.

איש מכל אלה לא הובא לעדות מטעמו של הנאשם, על מנת לתמוך בדבריו. הימנעות זו מהבאת העדים, לה לא הוצג הסבר סביר, "יוצרת הנחה לפיה אילו הובאה הראיה האמורה, היה בהכדילתמוך דווקא בעמדת התביעה והלא בעמדתו של הנאשם" (ע"פ 2333/07 **תענני' מדינת ישראל**, פס' 244 (12.7.10)).

34. בכתב האישום טענות למופע של שתי סכינים בהתרחשות:

תחילה נטען שהנאשם הצטייד בסכין לאחר תקיפת ג'מאל באמצעות הכוס, עלה לגג והשליכה לעבר סמיה. טענה זו מבוססת על עדותה של סמיה, שכאמור מצאתיה מהימנה. סמיה אף הציגה גרסה סדורה בנושא, כשסיפרה ששמעה את הנאשם צועק לרעייתו שתביא לו סכין ובהמשך כי הנאשם השליך את הסכין לעברה ולאחר שזזה ראתה כי הסכין פגעה בכניסה לביתה (פ/22). במידת מה יש אף בדברי הנאשם לתמוך בדבריה של סמיה: בעדותו אישר שצעק לרעייתו להביא לו סכין, באופן המתיישב עם טענותיה של סמיה כי שמעה הוראה זו (לטענתו התכוון להפחיד את תוקפיו ולא נטל סכין בפועל - פ/41). בנוסף, בהודעתו ת/9 הזכיר כי בזמן העימות עם בני משפחת כבאג'ה הוא הרים סכין (ש' 86). כל אלה מוכיחים רכיב זה של האישום.

35. שונים פני הדברים בנוגע לטענה לפיה הנאשם החזיק סכין בחגורתו עת תקף את ג'מאל. עדותו של ג'מאל אמינה עלי, ולמרות זאת מצאתי כי בנוגע להוכחתו של רכיב זה מתעורר ספק. יש לזכור את הסיטואציה וההזדמנות המוגבלת שהייתה לג'מאל להבחין בסכין: דובר בהתרחשות מהירה במהלכה ג'מאל הפגוע, אחוז באזנו המדממת, ממהר למרפאה ולפתע מותקף מאחור בחבטות באמצעות הקרש בעצמה שהביאה לשבירתו ולפגיעות משמעותיות בג'מאל. הדבר משפיע על אמדן יכולתו של ג'מאל להבחין, בעיצומה של מתקפה מפתיעה, בפרטים עד כדי זיהויה של סכין מתקפלת אותה נושא הנאשם בחגורתו.

בנוסף, גרסתו של ג'מאל לעניין זה בעדותו נתקלת בקושי: ג'מאל טען שחש לפתע במכה (באמצעות הקרש), הסתובב ואז ראה את הנאשם מכניס לחגורתו סכין מתקפלת אותה כינה "מוס". אלא, שכנראה בתמונה ת/6 הקרש הנדון הוא קרש רחב, שסביר כי הכאה באמצעותו מצריכה אחיזתו בשתי ידיים, כך שלנאשם לא הייתה יד פנויה להכניס באמצעותה את הסכין. הדבר מעורר קושי בנוגע לטענתו של ג'מאל בעדותו בנוגע לסכין. זאת ועוד, בהודעתו נ/1 מסר ג'מאל אחרת: כי ראה את הנאשם ברחוב מחביא סכין בחגורתו "ואז תקף אותי עם קרש העץ" (נ/1 עמ' 2 ש' 14-15) - היינו, כי ראה את הסתרת הסכין לפני המכה ולא לאחריה. ולבסוף, בעוד שבבית המשפט הפגין ג'מאל בטחון מלא כי ראה את הסכין המתקפלת, הרי שסמוך לאחר האירוע וכשהתבקש לתאר את הסכין השיב "לא יודע סכין אולי עם ידית חום" ולא ציין שמדובר בסכין מתקפלת (נ/1 ש' 25). כל אלה מקימים ספק בשאלה האם, בעיצומה של מתקפה, אכן ראה ג'מאל סכין ולא דבר-מה אחר אותו תחב הנאשם בחגורתו, אם בכלל. היות שמדובר בהליך פלילי, רשאי הנאשם ליהנות מספק זה.

קביעות שבועודה

36. אני קובע כי ביום האירוע, בעקבות שיחה של הנאשם עם סמיה שכללה ויכוחים וקללות מצד הנאשם, קם ג'מאל ממיטתו, יצא אל הנאשם ודרש ממנו לעזוב את המקום. כשפנה ג'מאל לשוב לביתו הטיח בו הנאשם, ממרחק קצר ובעצמה, כוס זכוכית ובה תה חם אותה החזיק. הכוס פגעה בצד השמאלי של פניו של ג'מאל וגרמה לפגיעות באוזנו המתוארות בכתב האישום. בהמשך נכנס הנאשם לביתו, נטל סכין, עלה לגג המתחם וזרק אבנים וכן את הסכין לעבר סמיה ובנותיה ששהו ברחבת המתחם, בעודו מקללן. אז עזב את המקום ודלק אחרי ג'מאל, שפנה לקבלת טיפול רפואי במרפאה סמוכה. בדרכו נטל הנאשם קרש, וכאשר ראה את ג'מאל הכה אותו באמצעות הקרש תוך גרימת החבלות המתוארות בכתב האישום.

37. ביחס לפגיעה בג'מאל באמצעות כוס התה ובהמשך באמצעות הקרש, הואשם הנאשם בעבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין. זו מורכבת, ראשית, מביצועה של עבירה לפי סעיפים 333 או 334 לחוק העונשין. בהקשר דן מדובר בעבירה לפי סעיף 333 העוסקת במי ש"חובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין". לעיל קבעתי כי הנאשם הטיח את הכוס בג'מאל וגרם לפגיעה המשמעותית באזנו שהיא בבחינת חבלה חמורה. לכך מתווספת החזקה שלא נסתרה לפיה אדם מודע לטיב מעשיו ולתוצאתם המסתברת, ובהקשר זה יוזכר כי מדובר בהטחה של כוס זכוכית ובה תה חם, בעצמה הנלמדת בין היתר מתוצאת הפגיעה המשמעותית באזנו של ג'מאל. במצב דברים זה, אני קובע כי התקיימו יסודותיה של העבירה לפי סעיף 333. כך גם בנוגע לפגיעה בג'מאל בהמשך באמצעות הקרש: תוצאות המעשה מעידות על הכאה בעצמה של ממש, שגרמה לחבלות חמורות. זו בוצעה לאחר שהנאשם יצא מן המתחם ודלק אחרי ג'מאל, והצטייד לצורך המתקפה בקרש, דבר המעיד על מודעותו לטיב מעשיו ולאפשרות גרימת התוצאה.

בנוסף דורשת העבירה לפי סעיף 335(א)(1) כי הביצוע יעשה בעת שהעבריין נושא נשק חם או קר. לפי קביעותיי, בעת שהטיח את הכוס לא נשא הנאשם סכין והוא נטל אותה רק לאחר מכן טרם עלייתו לגג. גם בעת שהכה באמצעות הקרש לא נשא סכין, כפי שקבעתי לעיל מחמת הספק. לכן, אין להרשיע את הנאשם בעבירה זו, אלא בעבירה לפי סעיף 333, אשר עוסקת בגרימת חבלה חמורה שלא כדין. אציין כי לנאשם ניתנה הזדמנות מלאה להתגונן מפני סעיף חלופי זה, הנבלע בסעיף העבירה המקורי.

38. לנאשם יוחסה גם עבירה של החזקת סכין. משבוסס כי אחז בסכין אותה הטיל מגג המתחם לעבר סמיה ובתה שניצבו ברחבה, מולאו יסודותיה של העבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. הגם שהדבר לא נטען, אתמודד עם הטענה הנוגעת להתקיימותו של רכיב העבירה הדורש כי ההחזקה תהיה "מחוץ לתחום ביתו או חצריו". הרכיב האמור מבקש להחריג מתחומי העבירות סיטואציות "תמימות" של החזקת סכין בידי אדם בביתו, משום שהחזקה מעין זו אינה מסכנת את הציבור. מאידך, יציאה מן הבית עם סכין יוצרת את הסיכון לשימוש פוגעני בסכין, אותה ביקש המחוקק למנוע. במקרה הנדון הוציא הנאשם את הסכין מתחום דירתו, ונשא אותה בחלקו הציבורי של מתחם בו מתגוררות משפחות שונות, עלה לגג המתחם ומשם השליכה. משכך, לשיטתי גם הרכיב האמור מתקיים, ויש להרשיע את הנאשם בעבירה הנדונה.

39. לנאשם יוחסה עבירה נוספת של ניסיון לפגיעה כשהעבריין מזוין. להבנתי, פרט אישום זה מתייחס להטלת הסכין והאבנים מגג המתחם לעבר סמיה ובתה. אני סבור כי גם יסודותיה של עבירה זו התמלאו:

אשר ליסוד העובדתי, הנאשם עלה לגג המתחם והטיל ממנו אבנים ואף סכין, מגובה רב, לעבר בני אדם. סמיה סיפרה כיצד זזה, שאז פגעה הסכין בכניסה לדירתה. נעימה סיפרה כי אבנים פגעו ברגליה. בכך ביצע הנאשם, ברמה העובדתית, מעשה אקטיבי העובר את רף ה"הכנה", שהוא בעל פוטנציאל לחבלה חמורה בנשים שעמדו ברחבה וזאת בעודו מזוין בסכין.

היסוד הנפשי הנדרש כולל את היסוד הנפשי לעבירה המוגמרת לפי סעיף 335(א)(1), וכן מטרה לבצע את העבירה הנדרשת בעבירת ניסיון (למשל רע"פ 6382/11 קאדריה נ' מדינת ישראל (9.6.13)). בהקשר זה אשוב ואזכיר כי הנאשם, לאחר שפגע בג'מאל, הלך לדירתו, נטל סכין, עלה לגג המתחם ומשם החל ליידות אבנים ואף הטיל סכין לעבר סמיה ונעימה הניצבות ברחבה, בעודו מקלל אותן. ממעשים אלה עולה לא רק

מודעות לטיב מעשיו ולפוטנציאל הפוגעני שבהם, אלא גם מטרה לחבול באותן נשים. מטרה זו עולה גם מיישומה של חזקת הכוונה, לפיה אדם מוחזק כמתכוון לתוצאותיהם הטבעיות של מעשיו - ובהקשר דנן, לתוצאה "טבעית" של פגיעה ניכרת באדם לעברו מוטלות אבנים וכן סכין מן הגובה. הנאשם לא הפריך חזקה זו. להיפך: מעשיו בהמשך, עת הוסיף ותקף את ג'מאל, מראים כי העבירה הנדונה בוצעה בעיצומה של השתוללות רבתי בניסיון של הנאשם לפגוע בבני משפחת כבאג'ה.

הכרעה

40. הנאשם מורשע בעבירות הבאות: עבירה של גרימת חבלה חמורה שלא כדין לפי סעיף 333 לחוק העונשין, עבירה של ניסיון לגרום פציעה כשהעבריין מזוין לפי סעיפים 25 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, ועבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

41. כדי לאפשר לצדדים להיערך לטיעון לעונש, אני מורה **למזכירות** להעביר לצדדים את הכרעת הדין כבר עתה. שימוע מסודר של הכרעת הדין וכן טיעון לעונש יתקיימו במועד שנקבע, יום 6.12.16 בשעה 9:00.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשע"ז, 29 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.